

Langhoff for Misbrug af Alkohol, Beskyldninger, rettede mod ham af hans overordnede i Sakskebøbing, nemlig nogle af Bestyrelsen for Sakskebøbing Sindssygeanstalt, vare forelagte Dr. Muus, foretog denne en Undersøgelse og talte med Fysikus om Dr. Langhoff, og i September Maaned 1911 skrev Dr. Muus om den i Juni Maaned 1910 foretagne Undersøgelse, „at Læge Langhoff ved Sammenkomster og festlige Lejligheder let nød mere Spiritus, end han kunde taale, at han derunder kunde vise Uforsigtighed og Mangel paa Hensyntagen til Omgivelserne, men at han i det daglige Liv saa godt som aldrig nød Spiritus, samt at hans Person ikke var præget af noget Misbrug heraf, ligesom han i sin Virksomhed som Læge paa dette Punkt var uangribelig. Hvad jeg saaledes erfarede, foranledigede, at jeg under Samtalen paamindede ham om at vise den største Forsigtighed i Fremtiden, og det senere passerede taler for, at denne Paamindelse har været fuldt effektiv. Jeg skal i denne Sammenhæng bemærke“ — det er stadig Citat af Dr. Muus —, „at det i Anledning af Redaktør Reventlows Klage optagne Politiforhør i det væsentligste har givet det samme Billede af Dr. Langhoff som de af mig fremskaffede Oplysninger, omend Forhøret i langt stærkere Grad fremhæver Dr. Langhoffs uheldige Optræden ved de Lejligheder, hvor han var paavirket af Spiritus“. Jeg pointerer disse Dr. Muus' Ord i hans Forsvarsskrift, at han har faaet i det væsentligste det samme Billede efter Afhøringen af Læge Langhoff i Sommeren 1910, som dette Politiforhør giver, omend det sidste altsaa mere stærkt fremhæver Læge Langhoffs uheldige Optræden ved de paagældende Lejligheder. Altsaa, Dr. Muus vidste i 1910 intet om de Handlinger, Læge Langhoff foretog sig under Beruselse. Hvert Medlem kan danne sig sit Billede af, hvorledes Læge Langhoff har været, efter det, jeg har citeret af Politiforhøret; De kunne danne Dem Deres eget Billede, og Dr. Muus' var i det væsentligste det samme som Politiforhørets. Og om dette — den Undersøgelse, som Dr. Muus foretog i 1910 — siger han ikke et Ord til mig, da han den 2. August 1910 er med til at indstille Læge Langhoff til Embedet i Holstebro, og lige saa lidt, da der saa bliver Tale om Embedet i Ringsted.

Men det, der er blevet, om jeg saa maa sige, det springende Punkt i Sagen, er dette Spørgsmaal: Undlod Dr. Muus at omtale dette for mig med Villie, eller kan

der findes nogen anden Forklaring? Jeg har ikke i den Kendelse, jeg har skrevet, udtrykkelig brugt de Ord, at han med Villie fortiede, hvad han vidste. Jeg har fremstillet de Kendsgerninger, hvorpaa jeg mente at maatte forkaste hans Paastand. Men naar jeg staar her, siger jeg min Mening rent ud, og den er, at det er min Overbevisning, at Dr. Muus med Villie fortiede dette overfor mig. Og jeg skal sige, hvorfor jeg ogsaa maatte udtale dette. Jeg maa minde om, hvorledes Sagen ligger. Den ligger saaledes, at der er en Mand, der indgiver en Klage til Justitsministeriet, hvori han sigter Dr. Muus for at have ført Ministeriet bag Lyset med Villie, at han har undladt at omtale for Ministeriet, hvad han vidste om Læge Langhoffs Beruselser eller Misbrug af Alkohol. Det er den Klage, hvorpaa jeg har den embedsmæssige Pligt at svare. Nu kan ethvert Menneske have om dette Spørgsmaal, hvad Mening han vil, uden Risiko og uden Ansvar for ham, men jeg har den embedsmæssige Pligt at udtale det, der er min Overbevisning. Jeg har naturligvis gennemtænkt denne Sag og alle dens Konsekvenser, før jeg skred til dette alvorlige Skridt, og jeg har tænkt paa, hvorledes det kunde gaa, hvis jeg havde svaret Redaktør Reventlow: Nej! De har ikke Ret i Deres Paastand. Saa vilde Redaktør Reventlow utvivlsomt være bleven ved at drage Anklagen frem og have rettet Beskyldninger mod Dr. Muus saa kraftige, at der maatte en Injuriesag til, og under den gaar jeg ud fra, at Redaktør Reventlow vilde have stævnet mig som Vidne for Retten. Og saa vilde han have rettet det Spørgsmaal til mig: Formener Vidnet, at Dr. Muus med Villie undlod at omtale dette for Ministeren? Og saa kunde jeg ikke svare andet end: Ja. For der er vel ikke nogen, der vil forlange af mig, at jeg skal gøre mig skyldig i Mened? Og der er vel heller ingen, der vil forlange af mig, at jeg skal svare et som Justitsminister og, naar jeg indkaldes som Vidne for Retten, svare noget andet. Havde jeg begaaet det, jeg ansaa for en Uret, at svare Redaktør Reventlow: Jeg mener, De har Uret, kunde jeg være bleven stævnet som Vidne for Retten og maatte under Lovens Ed sige det modsatte. Derfor maa jeg her sige min Mening, hvordan den saa end er.

Spørger man nu: Hvad støtter da Ministeren sin Mening paa? skal jeg oplyse, at da jeg var bleven nogenlunde klar over — det var før Undersøgelsen var sluttet —, at her var jeg bleven nar-